

Ilie - Numărul Doisprezece

Fiecare vale va fi înălțată

Jeff Pippenger

2023-10-17

Încă îl avem în vedere pe Ilie ca simbol profetic. Ilie i-a vestit lui Ahab că nu va fi ploaie timp de trei ani, decât la cuvântul său.

Iar Ilie Tișbitul, care era dintre locuitorii Galaadului, a zis lui Ahab: Viu este Domnul Dumnezeu lui Israel, înaintea căruia stau, că nu va fi nici rouă, nici ploaie în anii aceștia, decât după cuvântul meu. 1 Împărați 17:1.

Hristos ne spune în Evanghelia după Luca că cei trei ani au fost, de fapt, trei ani și jumătate.

Și El a zis: Adevărat vă spun că niciun proroc nu este primit în patria sa. Dar în adevăr vă spun: multe văduve erau în Israel în zilele lui Ilie, când cerul a fost închis trei ani și șase luni, când a fost foamete mare peste toată țara; și la niciuna dintre ele n-a fost trimis Ilie, decât la Sarepta Sidonului, la o femeie care era văduvă. Luca 4:24–26.

Cele trei ani și jumătate au avut loc în vremea lui Ahab și a Izabelei, identificând astfel cei trei ani și jumătate profetici de la 538 până la 1798, când papalitatea, reprezentată ca Izabela în biserica din Tiatira, a domnit în timpul Evului Întunecat.

Dar am câteva lucruri împotriva ta: pentru că îngădui acelei femei, Izabela, care se numește pe sine prorociță, să învețe și să amăgească pe robii Mei să se dea la curvie și să mănânce din lucrurile jertfite idolilor. Și i-am dat vreme să se pocăiască de curvia ei, dar nu s-a pocăit. Iată, o voi arunca pe un pat, iar pe cei ce preacurvesc cu ea îi voi arunca în necaz mare, dacă nu se pocăiesc de faptele lor. Și pe copiii ei îi voi omorî cu moarte; și toate bisericile vor cunoaște că Eu sunt Cel ce cercetez răunchii și inimile; și voi da fiecăruia dintre voi după faptele voastre. Apocalipsa 2:20–23.

Spațiul de pocăință al Izabelei a fost de trei ani și jumătate în zilele lui Ilie și de trei ani și jumătate profetici, din 538 până în 1798, în Evul Întunecat al persecuției papale. Pedepsa Izabelei și a împăraților Europei, care au curvit cu ea, a fost să fie aruncați într-un pat de necaz și moartea copiilor ei. Au existat suflete credincioase în timpul Evului Întunecat, care fuseseră și ele aruncate într-un pat de necaz, dar ele aveau să trăiască. Când erau aruncați în patul de necaz, deznodământul vieții pentru cei credincioși sau al morții pentru cei necredincioși se întemeia pe „faptele” lor. Patul de necaz al celor credincioși a produs răbdare și viață. Patul lor de necaz avea să înceteze spre sfârșitul celor trei ani și jumătate, chiar înainte ca Ilie să părăsească Sarepta pentru a-i porunci lui Ahab să cheme tot Israelul la Muntele Carmel.

“Prigoana împotriva bisericii nu a continuat pe întreaga perioadă a celor 1260 de ani. Dumnezeu, în îndurarea Sa față de poporul Său, a scurtat timpul încercării lor de foc. Vestind mai dinainte „necazul cel mare” care avea să vină asupra bisericii, Mântuitorul a spus: „Și,

dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate.” Matei 24:22. Prin influența Reformei, persecuția a fost adusă la sfârșit înainte de 1798.” Tragedia veacurilor, 266, 267.

Judecata „patului necazului” pentru papalitate avea să „ucidă cu moarte pe copiii ei”, însă judecata „patului necazului” cuprindea o făgăduință de viață pentru aceia ale căror fapte își dovedeau credincioșia, așa cum este ilustrat în moartea fiului văduvei din Sarepta.

Și, după aceste lucruri, s-a întâmplat că fiul femeii, stăpâna casei, s-a îmbolnăvit; iar boala lui a fost atât de grea, încât n-a mai rămas suflare în el. Și ea i-a zis lui Ilie: Ce am eu a face cu tine, omule al lui Dumnezeu? Ai venit la mine ca să-mi aduci aminte de păcatul meu și să-mi omori fiul? Iar el i-a zis: Dă-mi fiul tău. Și l-a luat de la sânul ei și l-a dus sus în odaia de sus, unde locuia el, și l-a pus pe patul său. Și a strigat către Domnul și a zis: Doamne Dumnezeul meu, ai adus Tu nenorocire și peste văduva la care locuiesc, omorându-i fiul? Și s-a întins peste copil de trei ori și a strigat către Domnul și a zis: Doamne Dumnezeul meu, Te rog, fă să se întoarcă în el sufletul acestui copil. Și Domnul a ascultat glasul lui Ilie; și sufletul copilului s-a întors în el și a înviat. Și Ilie a luat copilul și l-a coborât din odaie în casă și l-a dat mamei lui; iar Ilie a zis: Iată, fiul tău trăiește. Și femeia i-a zis lui Ilie: Acum cunosc prin aceasta că tu ești un om al lui Dumnezeu și că cuvântul Domnului în gura ta este adevăr. 1 Împărați 17:17–24.

Văduva a recunoscut că Ilie era „un om al lui Dumnezeu”, căci „cuvântul Domnului” care i-a adus copilul înapoi la viață era cuvântul „adevăr”. Procesul în trei pași prin care Ilie s-a întins peste fiul văduvei a fost înțeles de văduvă ca fiind „cuvântul” din gura lui Ilie, ca „adevăr”. Cuvântul ebraic „emeth” este tradus în acest pasaj prin „adevăr” și reprezintă puterea creatoare a lui Alfa și Omega. Este cuvântul ebraic alcătuit din prima, a treisprezecea și ultima literă a alfabetului ebraic și Îl reprezintă pe Acela care poate aduce morții înapoi la viață.

Credincioșii, întocmai ca și necredincioșii, în „spațiul” timpului de probă reprezentat de cei trei ani și jumătate, au primit judecata unui „pat de necaz”. Moartea a fost deznodământul pentru copiii clasei care au urmat curva care a curvit și a învățat doctrinele păgânismului. Viața a fost dată celeilalte clase, care a urmat îndrumările lui Ilie și a crezut Cuvântul „adevărului”.

Văduva urmise porunca lui Ilie de a-i aduce puțină apă și de a-i da puțină pâine, iar ascultarea ei de cuvântul profetului îi reprezintă pe cei credincioși din Evul Întunecat al Tiatirei. (Se cuvine a se observa că, atunci când Ilie poruncește văduvei să-l hrănească mai întâi pe el, iar după aceea pe fiul ei și pe sine însăși, ceea ce este reprezentat este faptul că Ilie este cel dintâi care primește hrana spre a o mânca. El este cel dintâi care primește solia, iar după aceea biserica.) Ni se spune că faptele celor credincioși erau mai mari la sfârșit decât la început.

Kandi kwa malaika wa kanisa lililo Thiatira andika; Haya ndiyo asemayo Mwana wa Mungu, aliye na macho yake kama mwali wa moto, na miguu yake ni kama shaba safi; Nayajua matendo yako, na upendo, na huduma, na imani, na saburi yako, na matendo yako; na ya mwisho kuwa mengi kuliko ya kwanza. Ufunuo 2:18, 19.

Cei credincioși au manifestat „fapte” bune în timpul „răgazului” care i-a fost dat papalității ca să se pocăiască, însă faptele lor, la urmă, au fost „mai multe decât cele dintâi”. Pe măsură ce „răgazul”

se încheia, Hristos a trimis luceafărul de dimineață al Reformei, care a început lucrarea de a nu mai îngădui papalitatea, care a învățat biserica să „curvească și să mănânce din cele jertfite idolilor”.

Și celui ce va birui și va păzi lucrările Mele până la sfârșit îi voi da stăpânire peste neamuri. El le va cârmui cu un toiag de fier; vor fi zdrobite în bucăți, ca vasele olarului, după cum și Eu am primit de la Tatăl Meu. Și-i voi da luceafărul de dimineață. Cine are urechi, să audă ce zice Duhul bisericilor. Apocalipsa 2:26–29.

Kristos o ne a e-na le “dintho tse seng kae khahlanong” le ba tšepahalang qalong ea “nako” e ileng ea fuoa bopapa hore bo bake, hobane ba ne ba tlohetse Jezebele, “ea ipitsang moporofeta oa mosali, ho ruta le ho eka bahlanka ba ka hore ba etse bofebe, le ho ja lintho tse hlabetsoeng litšoantšo tse rapeloang.” Empa qetellong ea “nako” eo, ba tšepahalang ba ne ba tla khaotsa ho lumella bopapa ho tsoela pele ka meferefere ea bona ea ho eka.

„În secolul al paisprezecelea s-a ridicat în Anglia «luceafărul de dimineață al Reformei». John Wycliffe a fost vestitorul reformei, nu doar pentru Anglia, ci pentru întreaga creștinătate. Marele protest împotriva Romei, pe care i s-a îngăduit să-l rostească, nu avea să mai fie redus la tăcere niciodată. Acel protest a deschis lupta care avea să aibă ca rezultat emanciparea indivizilor, a bisericilor și a națiunilor.” The Great Controversy, 80.

Hrana pe care o mănâncă slujitorii lui Dumnezeu reprezintă doctrinele sau mesajul pe care îl primesc. Curvia este folosirea de către biserică a puterii statului pentru a realiza impunerea doctrinei ei idolatre. În „vremea” care i-a fost dată Izabelei ca să se pocăiască, biserica a fugit în pustie pentru ocrotire.

I žena uteče u pustinju, gdje joj je Bog pripravio mjesto, da se ondje hrani tisuću dvjesta i šezdeset dana.... I ženi se dadoše dva krila velikoga orla, da odleti u pustinju, na svoje mjesto, gdje se hrani vrijeme, i vremena, i pola vremena, daleko od lica zmijina. I zmija izbacì iz svojih usta za ženom vodu kao rijeku, da je rijeka odnese. Ali zemlja pomože ženi, i zemlja otvori svoja usta te proguta rijeku što ju je zmaj izbacio iz svojih usta. Otkrivenje 12:6, 14–16.

Yn ystod amser erledigaeth Jesebel ac Ahab, yr oedd Obadeia yn cynrychioli'r amddiffyniad a ddarparwyd gan yr anialwch yn amser rheolaeth y babaeth.

Atunci Ahab l-a chemat pe Obadia, care era mai-marele casei lui. (Și Obadia se temea foarte mult de Domnul; căci, atunci când Izabela îi nimicea pe prorocii Domnului, Obadia a luat o sută de proroci, i-a ascuns câte cincizeci într-o peșteră și i-a hrănit cu pâine și apă.) 1 Împărați 18:3, 4.

Lucrarea lui Obadia de a ascunde prorocii câte cincizeci în peșteri este simbolul locului din pustie care fusese pregătit de Dumnezeu pentru a-i hrăni pe cei credincioși, care au refuzat să mănânce doctrinele papalității și care au refuzat, de asemenea, să accepte relația nelegiuită reprezentată prin curvia ei cu împărații Europei. Perioada de timp în care Ilie fusese îndrumat la văduva din Sarepta pentru hrană și ocrotire de Izabela și Ahab a fost perioada de timp în care biserica a fugit în pustie, iar locul pregătit pentru ei de Dumnezeu a fost reprezentat prin lucrarea lui Obadia.

Locul de ascundere al lui Ilie în Sarepta, numită „Țarefat” în ebraică, înseamnă purificare. Când s-a încheiat timpul dat Izabelei să se pocăiască, Ilie a mers la Obadia și l-a chemat pe Ahab să adune pe tot Israelul la Carmel.

Și pe când Obadia era pe drum, iată că Ilie l-a întâlnit; și el l-a recunoscut, a căzut cu fața la pământ și a zis: „Tu ești oare domnul meu, Ilie?” Iar el i-a răspuns: „Eu sunt; du-te, spune stăpânului tău: «Iată, Ilie este aici.»” 1 Împărați 18:17, 18.

Timpul petrecut de Ilie cu văduva din Sarepta simbolizează Evul Întunecat. În relatarea despre Ilie și văduvă, ea aduna două lemne, căci era pe punctul de a muri. O văduvă, în profetie, este o biserică, iar ea reprezenta biserica din pustie, care era pe punctul de a muri.

Și îngerului bisericii din Sardes scrie-i: Acestea zice Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: Știi faptele tale, că îți merge numele că trăiești, dar ești mort. Fii veghetor și întărește lucrurile care rămân, care sunt gata să moară; căci n-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea lui Dumnezeu. Apocalipsa 3:1, 2.

Ea „aduna două lemne” și se pregătea pentru moartea ei, când Ilie o întrerupe.

Și cuvântul Domnului i-a venit, zicând: „Scoală-te, du-te la Sarepta, care ține de Sidon, și locuiește acolo; iată, am poruncit acolo unei femei văduve să te hrănească.” Și el s-a sculat și s-a dus la Sarepta. Și când a ajuns la poarta cetății, iată, femeia văduvă era acolo strângând lemne; și a chemat-o și i-a zis: „Adu-mi, te rog, puțină apă într-un vas, ca să beau.” Și pe când ea se ducea să-i aducă, a chemat-o și i-a zis: „Adu-mi, te rog, și o bucată de pâine în mâna ta.” Și ea a zis: „Viu este Domnul Dumnezeuul tău, că n-am nicio turtă, ci numai un pumn de făină într-un vas și puțin untdelemn într-un ulcior; și, iată, strâng două lemne, ca să intru și să pregătesc pentru mine și pentru fiul meu, ca să mâncăm și să murim.” 1 Împărați 17:8–12.

Văduva din Sarepta aduna „două lemne”. Văduva îi reprezintă pe cei credincioși în timpul Izabelei. Fiul ei îi reprezintă pe aceia care, în cursul istoriei Tiatirei, au murit având făgăduința că vor fi înviați la întâia înviere.

Sau am văzut niște tronuri; și ei au șezut pe ele, și li s-a dat judecata; și am văzut sufletele celor care fuseseră decapitați pentru mărturia lui Isus și pentru Cuvântul lui Dumnezeu, și care nu se închinaseră fiarei, nici chipului ei, și nu primiseră semnul ei pe frunțile lor sau pe mâinile lor; și ei au înviat și au împărățit cu Hristos o mie de ani. Dar ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani. Aceasta este întâia înviere. Fericit și sfânt este cel ce are parte de întâia înviere: asupra unora ca aceștia moartea a doua n-are nicio putere, ci ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani. Apocalipsa 20:4–6.

Văduva îi reprezintă, de asemenea, pe cei puțini din Sardes care erau vrednici și cărora li s-au dat veșminte albe.

Ai câteva nume chiar și în Sardes care nu și-au întinat veșmintele; și vor umbla cu Mine în alb, căci sunt vrednici. Cel ce va birui va fi îmbrăcat în veșminte albe; și nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții, ci îi voi mărturisi numele înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Săi. Apocalipsa 3:4, 5.

Cei din a patra biserică, din Tiatira, care au murit cu credincioșie, reprezentați de fiul văduvei, au primit veșminte albe în pecetea a cincea.

Și când a deschis a cincea pecete, am văzut sub altar sufletele celor care fuseseră înjunghiați pentru cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia pe care o ținuseră. Și au strigat cu glas tare, zicând: Până când, Stăpâne, sfânt și adevărat, nu vei judeca și nu vei răzbuna sângele nostru asupra celor ce locuiesc pe pământ? Și fiecareia dintre ei i s-au dat veșminte albe; și li s-a spus să se odihnească încă puțină vreme, până se va împlini și numărul împreună-slujitorilor lor și al fraților lor, care aveau să fie omorâți ca și ei. Apocalipsa 6:9–11.

Mucenicilor Evului Întunecat li s-au dat veșminte albe și li s-a spus să se odihnească în mormintele lor până când un alt grup de martiri ai papalității avea să fie ucis, așa cum fuseseră uciși și ei. Ei fuseseră omorâți de către papalitate în decursul a trei ani și jumătate și li s-a făgăduit că papalitatea va fi, în cele din urmă, judecată, însă nu înainte ca un al doilea grup de martiri ai papalității să fie omorât, în timpul crizei legii duminicale care se apropie curând. Sora White leagă cererea martirilor pentru judecată asupra papalității de două pasaje din cartea Apocalipsei.

„Când a fost deschisă pecetea a cincea, Ioan Revelatorul a văzut în viziune, sub altar, ceata celor care fuseseră uciși pentru Cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia lui Isus Hristos. După aceasta au urmat scenele descrise în capitolul al optsprezecelea din Apocalipsa, când cei care sunt credincioși și adevărați sunt chemați să iasă din Babilon. [Apocalipsa 18:1–5, citat.]” Manuscript Releases, volumul 20, 14.

Apocalipsa 18:1–5 reprezintă cele două glasuri din versetele 1 și 4. Al doilea glas este chemarea de a ieși din Babilon și marchează începutul persecuției legii duminicale, când mișcarea puternică a celui de-al treilea înger cheamă din Babilon pe celelalte oi ale lui Dumnezeu. Ea așază, de asemenea, pasajul din pecetea a cincea la deschiderea peceții a șaptea.

„[Apocalipsa 6:9–11 citat]. Aici i-au fost prezentate lui Ioan scene care nu erau în realitate, ci ceea ce avea să fie într-o perioadă de timp viitoare.”

„Apocalipsa 8:1–4 citat.” Manuscript Releases, volumul 20, 197.

În capitolul opt din Apocalipsa, versetele unu până la patru, este deschisă a șaptea pecete.

Și când a deschis pecetea a șaptea, s-a făcut tăcere în cer, cam de o jumătate de ceas. Și i-am văzut pe cei șapte îngeri care stăteau înaintea lui Dumnezeu; și li s-au dat șapte trâmbițe. Și a venit un alt înger și a stat la altar, având o cădelniță de aur; și i s-a dat multă tămâie, ca s-o aducă, împreună cu rugăciunile tuturor sfinților, pe altarul de aur care era înaintea tronului. Și fumul tămâiei, care se ridică împreună cu rugăciunile sfinților, s-a înălțat înaintea lui Dumnezeu din mâna îngerului. Apocalipsa 8:1–4.

Rugăciunile martirilor Evului Întunecat, care în pecetea a cincea cer ca Dumnezeu să aducă judecata asupra curvei care curvește cu împărăția pământului, se înalță „înaintea lui Dumnezeu” atunci când este deschisă pecetea a șaptea. Inspirația pune în paralel deschiderea peceții a șaptea cu al doilea glas din Apocalipsa optsprezece, căci la acel al doilea glas Dumnezeu își aduce aminte de nelegiuirile ei și atunci îi îndoiește judecata: o dată pentru martirii Evului Întunecat și o dată pentru

baia de sânge a crizei legii duminicale.

Atunci am auzit un alt glas din cer, zicând: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din plăgile ei. Căci păcatele ei au ajuns până la cer, și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei. Răsplățiți-i chiar cum v-a răsplătit ea vouă și dați-i îndoit după faptele ei: în potirul în care a turnat ea, turnați-i îndoit.” Apocalipsa 18:4–6.

Pușinii din Sardes care nu și-au întinat veșmintele îi reprezintă pe aceia care au ieșit din istoria Tiatirei, care s-a încheiat în 1798. Ei sunt reprezentați de văduva din Sarepta, o văduvă care mergea la nuntă în 1844.

„Venirea lui Hristos, ca Marele nostru Preot, în Locul Preasfânt, pentru curățirea sanctuarului, prezentată în Daniel 8:14; venirea Fiului omului la Cel Îmbătrânit de Zile, așa cum este înfățișată în Daniel 7:13; și venirea Domnului la templul Său, prevestită de Maleahi, sunt descrieri ale aceluiași eveniment; iar acesta este, de asemenea, reprezentat prin venirea mirelui la nuntă, descrisă de Hristos în parabola celor zece fecioare, din Matei 25.” Tragedia veacurilor, 426.

Văduva își pregătea ultima cină înaintea morții sale, când Ilie i-a poruncit să-i slujească. Ea îi ilustrează pe acei pușini credincioși din Tiatira, care treceau în rândul acelor pușini credincioși din Sardes ce adunau „două lemne” pentru un „foc”.

„Două toiege” reprezintă ambele case ale Israelului antic, care au fost călcate în picioare de păgânism și apoi de papalitate, dar care urmau să fie adunate laolaltă și unite ca „un singur toiag”, în istoria anilor 1798–1844.

Cuvântul Domnului a venit din nou la mine, zicând: „Mai mult, tu, fiu al omului, ia-ți un lemn și scrie pe el: «Pentru Iuda și pentru copiii lui Israel, tovarășii lui.» Apoi ia un alt lemn și scrie pe el: «Pentru Iosif, lemnul lui Efraim, și pentru toată casa lui Israel, tovarășii lui.» Și apropie-le unul de altul, ca să fie un singur lemn; și ele vor deveni una în mâna ta. Și când copiii poporului tău îți vor vorbi, zicând: «Nu ne vei arăta ce înseamnă acestea?» spune-le: «Așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, voi lua lemnul lui Iosif, care este în mâna lui Efraim, și semințiile lui Israel, tovarășii lui, și le voi pune împreună cu el, adică împreună cu lemnul lui Iuda, și le voi face un singur lemn, și vor fi una în mâna Mea.» Iar lemnele pe care vei scrie vor fi în mâna ta înaintea ochilor lor. Și spune-le: «Așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, voi lua pe copiii lui Israel din mijlocul neamurilor, unde s-au dus, și îi voi aduna din toate părțile și îi voi aduce în țara lor. Și îi voi face un singur neam în țară, pe munții lui Israel; și un singur împărat va fi împărat peste ei toți; și nu vor mai fi două neamuri și nu vor mai fi împărțiți în două împărății. Nici nu se vor mai întina cu idolii lor, nici cu lucrurile lor urâcioase, nici cu vreuna dintre fărâdelegile lor; ci îi voi izbăvi din toate locuințele lor în care au păcătuit și îi voi curăți; astfel ei vor fi poporul Meu, și Eu voi fi Dumnezeul lor. Și robul Meu David va fi împărat peste ei; și toți vor avea un singur păstor; vor umbla și în judecățile Mele, vor păzi rânduielile Mele și le vor împlini. Și vor locui în țara pe care am dat-o lui Iacov, robul Meu, în care au locuit părinții voștri; și vor locui în ea, ei și copiii lor și copiii copiilor lor, pentru totdeauna; iar robul Meu David va fi prințul lor pentru totdeauna. Mai mult, voi încheia cu ei un legământ de pace; va fi un legământ veșnic cu ei; și îi voi așeza, îi voi înmulți și voi pune sanctuarul Meu în

mijlocul lor pentru totdeauna. Cortul Meu va fi de asemenea cu ei; da, Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu. Și neamurile vor cunoaște că Eu, Domnul, sfințesc pe Israel, când sanctuarul Meu va fi în mijlocul lor pentru totdeauna.» Ezechiel 37:15–28.

Când Ilie părăsește Sarepta pentru a-i chema pe Ahab și pe tot Israelul la Muntele Carmel, biserica văduvă, care a fugit în pustie, aduna două lemne pentru focul care o curățește pe văduvă în vederea nunții din 22 octombrie 1844. Adunarea celor două lemne este adunarea mișcării milerite, împlinită în ultima perioadă de șaiszeci și cinci de ani identificată în Isaia șapte. Împărăția de nord a suferit blestemul lui Moise din 723 î.Hr. până în 1798, iar împărăția de sud a suferit același blestem din 677 î.Hr. până în 1844. În 1844, urmașii spirituali ai acelor două națiuni literale au fost adunați împreună ca un singur lemn, sau o singură națiune.

Dacă nimic altceva, Ezechiel definește cele două toiege ca fiind două națiuni, care devin o singură națiune.

Căci capul Siriei este Damascul, și capul Damascului este Rețin; iar în decurs de șaiszeci și cinci de ani Efraim va fi zdrobit, ca să nu mai fie un popor. Și capul lui Efraim este Samaria, și capul Samariei este fiul lui Remalia. Dacă nu veți crede, cu siguranță nu veți rămâne statornici. Isaia 7:8, 9.

Dacă nu vom crede profetia celor șaiszeci și cinci de ani, nu vom fi întăriți.

Vom continua să prezentăm simbolismul lui Ilie în articolul următor.